

تنبيه بدنى يك شيوه قرون وسطايى براى آموزش كودكان!

ويدا بهروز

روزنامه سوئدى D.N (يك روزنامه پرتيراژ و سراسرى) در تاريخ ۱۹ ماه ژوئيه مطلبى در رابطه مسئله تنبيه جسمى كودكان انتشار داد كه در آن با رجوع به نظرات پاول سرگيو پينيرو Paulo Sergio Pinheiro متخصص برجسته سازمان ملل در زمينه خشونت به كودكان تاكيد مجددى بر اهميت مقابله جهانى با كتك زدن كودكان داشته است.

پينيرو از كسانى است كه ممنوع كردن تنبيه جسمى كودكان در عرصه جهانى را پيگيرانه دنبال ميكند او شديداً با خشونت بر عليه كودكان مخالف است اما راه حلى كه در مقابل تنبيه فيزيكى مطرح مى كند، نه ممنوع كردن قانونى آن در محيط خانه و مدارس بعنوان يك راه حل جدى، بلكه او رشد فرهنگ عمومى جامعه نسبت به حقوق كودك و متدهاى ديگرى بجاي تنبيه بدنى را راه حل ميداند. از جمله شيوه هاى مورد نظر او ايجاد كميته هاى دانش آموزى در مدارس با دخالت شاگردان در امر تصميم گيرى در نوع مجازات اشخاص بى نظم ميباشد.

پينيرو با تاكيد بروى كنوانسيون حقوق كودك سازمان ملل كه در آن آمده كه كودكان بايد از حمايت كامل در مقابل خشونت برخوردار گردند، ميگويد: "اشخاصى كه كودكان را تنبيه ميكند به يك معنى آنها را انسان به حساب نمى آورند." اما خود او ممنوع كردن تنبيه كودكان را جدى نمى گيرد و به متدهاى ليبرالى قناعت مى كند.

كوششهاى امثال پينيرو براى پايان دادن به تنبيه بدنى كودكان در خود قابل تقدير است اما مبارزه با اين نوع خشونت زمانى موثر و همجانبه خواهد بود كه دولت و قانون نيز پاى در ميدان بگذارند و با اعلام ممنوعيت هر نوع تنبيه بدنى، به كودكان تضمين بيشتري براى برخوردارى از يك محيط ايمن را بدهد.

كشور سوئد اولين كشورى بود كه در سال ۱۹۷۹ تنبيه كودكان را غير قانونى شمارد و بدنبال كشورهاي اروپايى ديگرى مانند نروژ، دانمارك، آلمان، ايتاليا، قبرس، اتريش و ليتوانى

به او پیوستند. و این در حالی است که کشورهایمانند انگلیس و فرانسه که خود را مترقی و پیشرو می نامند هیچ عکس العمل و تلاش رادیکالی برای پایان دادن به مسئله تنبیه بدنی کودکان نکرده اند. هر چند که سال گذشته مسئله تنبیه کودکان در کشور انگلیس به یک بحث مهم و داغی بدل شد و بدنبال تغییر اندکی در آداب و رسوم ۱۸۰۰ ساله شان در این زمینه به عمل آمد. اما تنبیه کودکان بر طبق این تصمیم جدید همچنان مجاز است با این استثناء که هیچ علامتی بر بدن کودک بوجود نیاید.

سوالی که پیش می آید این است که آیا می توان تنبیه بدنی کودک را تقسیم بندی کرد و آیا تنبیه ای که علامتی بر بدن باقی نمی گذارد، درد هم بوجود می آورد؟ و یا تاثیر روحی منفی ای هم ندارد؟

ما در قرن بیست و یکم زندگی می کنیم، اما هنوز تنبیه کودکان امری عادی و در بسیاری از کشورها جزء سیستم پرورشی بشمار می آید. با توجه به پیشرفت روانشناسی در دهه اخیر بسیار عجیب می رسد که این روش قرون وسطایی همچنان به بقاع خود ادامه می دهد. در حالی که هر شخصی با کمی حس انساندوستی و با اندک آگاهی در مورد تاثیرات مخرب تنبیه بدنی بر روح و روان کودک، اثراتی که سالیان دراز بجای میماند و حتی به نسلهای آینده نیز منتقل خواهد شد، نمیتواند با این عمل غیر انسانی موافق باشد.